Paul Csavdari

Ce este cu adevărat „Cina de Taină”?

Adevărul despre gestul unității și al prieteniei

În articolul precedent, am arătat că multe versete despre „trupul” și „sângele” Unsului sunt inserții ulterioare, care contrazic spiritul autentic al Evangheliilor. Am văzut că Evanghelia după Ioan nici măcar nu menționează Cina, iar versetele problematice din Luca, Matei și Marcu pot fi eliminate fără a rupe firul narativ.

Rămâne însă întrebarea:

- dacă nu a fost un ritual sacramental, ce a fost atunci „Cina de Taină”? Ce semnificație are gestul lui Isus de a lua paharul și a-l da ucenicilor, și de ce a insistat asupra ideii „nu voi mai bea din rodul viței de acum înainte”?

În acest articol voi arăta că Cina a fost, de fapt, un gest al unității și al prieteniei supreme – nu un ritual euharistic, ci o celebrare a legăturii vii și curate dintre Isus și cei credincioși.

1. Punctul de plecare: Marcu, cea mai veche Evanghelie

Marcu este primul care ne oferă relatarea Cinei. Textul corect este acesta:

- *„Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: «Adevărat vă spun că nu voi mai bea deloc din rodul viței până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu.»” (Marcu 14:23-25)*

Textul e simplu și clar:

- Isus binecuvântează paharul – gest de ospitalitate și consacrare.
- Le dă paharul tuturor – semn al prieteniei și al încrederii.
- Toți beau din el – Isus, care era gazda, a băut primul.
- El spune apoi: „Nu voi mai bea de acum înainte…” – adică acesta a fost ultimul pahar pe care l-a băut cu ei, ca un legământ de unitate și ca un semn al sfârșitului iminent.

Aceste detalii sunt esențiale.

Textul corect nu menționează nimic despre „sângele Meu”, „iertarea păcatelor” sau idei de sacrificiu – acelea apar doar în versiunea paulină și în interpolările ulterioare. În Marcu, gestul e unul profund uman: un pahar de comuniune, care semnifică legătura de prietenie.

2. Obiceiul iudaic: gazda bea primul

În tradiția iudaică, la mesele rituale sau la sărbători, gazda binecuvânta pâinea și paharul și era cel care bea primul. Acest gest avea două semnificații fundamentale:

- Siguranța și bunătatea mesei (gazda își asumă riscul, arătând că nu e nimic ascuns sau primejdios).
- Unitatea: gazda este primul care deschide drumul – și apoi toți ceilalți devin părtași la aceeași binecuvântare.

În acest context, e de neconceput ca Isus să fi binecuvântat paharul și să nu bea el însuși. Ar fi fost împotriva obiceiului și a sensului profund al gestului: ospitalitate și prietenie. De aceea, chiar dacă textul nu spune explicit „și a băut și Isus", logica culturală și liturgică confirmă că el a fost primul care a băut. Abia apoi l-a dat ucenicilor – așa cum făcea orice gazdă evreiască.

3. Sensul expresiei „nu voi mai bea…"

Această expresie – prezentă în Marcu 14:25, Luca 22:18 și Matei 26:29 – e cheia interpretării corecte:

- *„Adevărat vă spun că nu voi mai bea deloc din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu."*

Dacă Isus nu ar fi băut atunci, la masa aceea, expresia „nu voi mai bea de acum înainte" ar fi lipsită de sens – ar implica un gest pe care nu l-a făcut. Dar sensul evident este acesta:

- Isus a băut din paharul binecuvântat, împreună cu ucenicii – aceasta a fost ultima dată.
- El a transformat paharul într-un simbol al legăturii indestructibile dintre El și cei loiali.
- Nu e vorba de sânge, ci de unitate și părtășie – o legătură care va continua „în Împărăția Tatălui".

Aceasta confirmă un adevăr simplu, dar esențial:

- dacă Isus a băut el însuși din pahar, atunci paharul nu putea să simbolizeze „sângele Său" – căci asta ar fi însemnat un gest imposibil și absurd: Unsul nu își bea propriul sânge! În Lege era interzis consumul de sânge, iar ideea ca un om să își bea propriul sânge contrazice orice logică umană și spirituală. Prin urmare, paharul nu reprezenta sângele Său, ci era doar un simbol al părtășiei și al unității lor, al credinței că legătura cu Unsul e vie și sfântă.

4. Legătura cu Psalmii și trădarea – și ordinea cronologică

În timpul Cinei, Isus rostește cuvinte care trimit direct la Psalmii 41:9:

- *„Cel ce mânca pâinea mea și-a ridicat călcâiul împotriva mea."*

Această aluzie la „pâinea împărțită” apare în Luca 22:21 și Ioan 13:18 – e un avertisment despre trădare. În tradiția evreiască, a mânca din același „blid” (farfurie comună) era semnul cel mai puternic de prietenie și încredere. Trădarea unui tovarăș de „blid” era socotită o rușine supremă, o crimă morală.

Dar e foarte important să observăm un detaliu: Iuda era prezent la blid, nu la pahar.

- În Ioan 13:26-30, Iuda primește „bucățica de pâine” și apoi „Satan a intrat în el” și el iese din cameră.
- Doar după plecarea lui Iuda, Isus dă paharul binecuvântat celorlalți.
- Astfel, paharul e exclusiv pentru cei loiali – cei care rămân.
- E simbolul părtășiei și al prieteniei adevărate, care nu e întinată de trădare.

Această ordine cronologică – mai întâi blidul (cu Iuda), apoi paharul (doar cu cei credincioși) – confirmă ideea de bază: paharul binecuvântat nu are nimic de-a face cu sângele, ci e despre unitatea vie și curată a grupului.

5. Discursul despre „paharul Meu” – botezul suferinței

Isus folosește des expresia „paharul Meu” ca simbol al botezului suferinței – nu al unui ritual magic.

În Marcu 10:38-39, de pildă:

- *„Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care sunt botezat Eu?”Ei I-au răspuns: „Putem.”*
  Isus le-a zis: „Veți bea paharul pe care îl beau Eu…”

Aici, „paharul” e clar legat de soarta comună, de suferința pe care o vor împărtăși cu El. Nu e un ritual de „iertare a păcatelor”, ci un drum de fidelitate și părtășie – chiar cu prețul vieții. Exact același sens îl are și paharul binecuvântat la Cina: „suntem una”, și asta ne va costa suferință – dar e un legământ viu, nu un ritual sângeros.

6. Concluzie – Adevărata semnificație a Cinei

- „Cina de Taină” nu e o „jertfă mistică” a sângelui.
- Nu e o „instituire a Euharistiei” – ideea vine abia din Pavel și a fost adăugată ulterior în Evanghelii.
- Este un gest de unitate, de ospitalitate supremă și de părtășie între prieteni.
- E un „pahar al prieteniei” – semn că Unsul e gata să-și dea viața pentru ai Săi, dar și că ei trebuie să rămână uniți cu El, „ca mlădițele în viță”.

Isus a băut primul din pahar, așa cum făceau toți oamenii onești și ospitalieri. Apoi l-a dat tuturor, ca să confirme că părtășia lor e reală, e sfântă și e pentru totdeauna. Nu era sânge – era legătura vieții. Cine a trădat acea legătură a făcut cel mai grav păcat: nu împotriva unui ritual, ci împotriva prieteniei și a adevărului.

Așa arată adevărata „Cina de Taină”: nu o dogmă mistică, ci un moment de unitate, prietenie și adevăr – un simbol profetic al Împărăției care va veni.